ционирането им в текста семантичен периметър. В подобно схващане на символа определено сме задължени на някои постановки на Лосев: 1) за потенциално съдържащата се символичност в не-символи като алегорията, знака, типизацията, метафората, която, според съответния контекст на употреба може да се активизира, да стане доминираща и поради това да се оформи, да се отлее в същински символ; 2) за несъмнената символичност на всяко голямо, на всяко моделно творчество[6]. Какво се постига чрез подобно виждане конкретно в поезията на Яворов? Едно ценно по резултатите си достижение би било именно поставянето, разполагането на поетовата символика в нейния собствен, най-присъщ ѝ лирически контекст. Тук отново се налага да надзърнем в красивите, завършени и съвършени отражения на метафизичните огледала, за да уточним: не ще отнасяме метафизичните реалии от зрялата Яворова поезия към непоетични сфери като философията – по парадоксален начин ще се опитаме да ги задържим именно като образни конституенти, чиято генеалогия евентуално може да се проследи. Поради това ще откажем да ги мислим като *философеми*. За да се улови „системата означителни правила" в граматическата ѝ изчистеност (нормативна употреба, ограниченост, безспорна пределност), е необходимо наистина плътно затваряне сред Яворовия свят. Нека веднага уточним, че принудителният херметизъм в случая избира за свои рамки не поемите „Калиопа" и „Сафо" (според авторовата воля, изразена в „Подир сенките на облаците"), а творбите „Напред!.." (1895) и „Невинност – свята орхидея..." (1910). Именно в този свободен, но не и лишен от съществени мотиви избор може да се постигне (с цената на известно абстрахиране на отделни художествени категории) самодостатъчният, но и невероятно раздвижен модел на Яворовото символообразуване. Това налага да „забравим" релациите между отделни текстове, които поетът – съзнателно или не – оставя, завещава най-вече в „Безсъници", „Прозрения" и в „Подир сенките на обла-